

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. X.
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2025, č. j.: KRPA-115992-12/ČJ-2025-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2025, č. j.: KRPA-115992-12/ČJ-2025-000022-ZSV, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu žalovaná neposkytla tlumočníka, ačkoliv o něj výslovně žádal, čímž byla porušena jeho práva zaručená ust. § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“). Nepřítomnost tlumočníka způsobila, že některé informace v protokolu jsou zachyceny nesprávně a jinak, než byly uvedeny, žalobce přitom ani neměl možnost si protokol zkontrolovat a opravit chyby. Úvahy žalované o zajištění byly jednostranné, nedostatečné a účelové, pakliže k zajištění přistoupila jen na základě nelegálnosti žalobcova pobytu na území. Žalovaná neprokázala nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, rovněž nebyl zřejmý úmysl žalobce neopustit území. Žalobce žije na území se svou přítelkyní ve společné domácnosti, současně příslušníky Policie České republiky doprovodil do X., tudíž jsou žalované známa nejméně dvě místa, kde lze žalobce zastihnout. S přítelkyní udržuje dlouhodobý a vážný vztah, plánují spolu rodinu a případné vycestování by představovalo zásah do jejich soukromého a rodinného života. Nahlášení adresy pobytu podle žalobce směřuje pro futuro od momentu uložení zvláštního opatření. Potvrzením o zajištění ubytování od majitelů bytu žalobce doložil, že v jeho případě měla být využita možnost dle ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c. Jde-li o finanční záruku, nelze od žalobce očekávat, aby si byl vědom možností plynoucích z právního řádu, a mohl tak aktivně navrhnout alternativy. Finanční záruku však jsou ochotni za žalobce nabídnout jeho přátelé a známí. Žalovaná v řízení postupovala tendenčně v neprospěch žalobce a zdůrazňovala skutečnosti v jeho neprospěch. Co se týče doby zajištění, odůvodnění je v tomto směru nedostatečné a čistě formální, délka devadesáti dnů se jeví nepřiměřenou a žalobce zbavuje práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Při stanovování délky zajištění není možno postupovat šablonovitě bez přihlédnutí k individuálním okolnostem případu, jak konstatoval Krajský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 8. 4. 2022, č. j. 47 A 31/2022-11. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) osobě zbavené osobní svobody náleží právo domáhat se periodického soudního přezkumu jejího zajištění, přičemž v kontextu stanovené doby zajištění na devadesát dnů je možnost soudního přezkumu fakticky omezena pouze na jednu žalobu. Žalobce se tedy domnívá, že došlo k zásahu do jeho práva na přístup k pravidelnému soudnímu přezkumu zbavení osobní svobody v rozumných intervalech. Žalobce závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění a že žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. Žalobce při výslechu dne 9. 4. 2025 tlumočníka nežádal, neboť rozumí slovem i písmem, odpovědi na otázky byly vždy srozumitelné a hodnověrné. Žalovaná se vypořádala s realizovatelností správního vyhoštění, neexistují dlouhodobé překážky jej znemožňující. Vzhledem k jednání žalobce a způsobu jeho pobytu by žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ani uložené zvláštní opatření a nadále by pobýval na území. Žalobce nečinil kroky k legalizaci svého pobytu a na území neoprávněně setrval. Nerespektováním právních předpisů si žalobce zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, pročez žalované nezbylo než přistoupit k zajištění. Při stanovení doby trvání zajištění žalovaná přihlédla k době nezbytné k zabezpečení přepravních dokladů a eskorty do země původu, která se pohybuje kolem třiceti dnů. Doba

trvání zajištění stanovená na devadesát dnů je přiměřená a nebrání řádnému a pravidelnému soudnímu přezkumu. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Dne 9. 4. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a bylo zjištěno, že na území pobýval na základě dlouhodobého pobytu s platností X., přičemž jeho žádost o nový pobyt ze dne X. byla zamítnuta. V X. byl nalezen cestovní pas žalobce s platností do X., jenž neobsahoval žádné vízum ani vstupní a výstupní razítko. Následně byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (úřední záznam ze dne 9. 4. 2025, č. j.: KRPA-115992-1/ČJ-2025-000022).
5. Dne 9. 4. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-115992-7/ČJ-2025-000022-ZSV).
6. V rámci svého výslechu dne 9. 4. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-115992-8/ČJ-2025-000022-ZSV, žalobce mj. uvedl, že tlumočnicka nežádá, neboť česky rozumí slovem i písmem. Do Schengenského prostoru přiletěl dne X. a po celou dobu pobýval výhradně v České republice. Platnost cestovního dokladu skončila v roce X., žalobce si chtěl dát vystavit nový, ale pracovníci ambasády ho nedohledali v evidencích. Je si vědom svého neoprávněného pobytu na území, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označen zvonek ani schránku. Bydlí asi X. s přítelkyní X. národnosti, svatbu ani děti neplánují na území České republiky, v budoucnu by chtěli žít v X. Jeho X., udržují spolu pravidelný kontakt. Je svobodný, bezdětný, pracuje jako X., pracovním povolením nedisponuje. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do země původu, kterou pokládá za bezpečnou, mu nic nebrání, aktuálně nedisponuje žádnou hotovostí ke složení finanční záruky. Závěrem žalobce sdělil, že v rámci řízení nepožadoval účast tlumočnicka, jelikož rozumí jazyku, v němž je vedeno správní řízení, slovem i písmem, současně nežádal žádných změn ani doplnění. Protokol bez jakýchkoliv výhrad podepsal.
7. Dne 9. 4. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalobce na území setrval ode dne X. přes vědomí protiprávnosti svého jednání, když neučinil žádné kroky směřující k vycestování. Na s. 5 - 7 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádní žalobcovi příbuzní ani osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost nebo je měl v péči, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry

rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
11. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *police v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je police povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
12. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
13. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.
14. Jde-li o žalobcovo tvrzení o odepření práva na přítomnost tlumočníka u výsledku, soud podotýká, že žalobce v úvodu výsledku výslovně sdělil, že tlumočníka nežádá, neboť česky rozumí slovem i písmem. Na poslední otázku, tj. zda žádá doplnění výpovědi nebo chce uvést nějaké další skutečnosti, žalobce zopakoval, že v rámci řízení nepožadoval účast tlumočníka, jelikož rozumí jazyku, v němž je vedeno správní řízení, slovem i písmem. Zároveň nežádal žádných změn ani doplnění, a tudíž protokol podepsal jako správný a úplný. U žádné položené otázky žalobce nesdělil, že by jí neporozuměl, a z jeho odpovědi nelze seznat, že by nepochopil předmět dotazu. Jeho odpovědi na položené dotazy jsou konkrétní a logické, nelze jakkoliv seznat, že by se žalobce česky nedorozuměl. Žalobce

tudíž během výslechu tlumočnicka nežádal a jeho potřeba ani nevyšla najevo (k prohlášení porozumění českému jazyku do protokolu srov. např. právní větu k rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j.: 6 A 181/2002 - 34). Porozumění českému jazyku dále nepřímě svědčí i žalobcův nepřetržitý pobyt na území v délce téměř 18 let a výkon profese X.

15. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá z.p.c.); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Možností uložení některého ze zvláštních opatření se žalovaná zabývala na s. 5 – 7 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že by takový postup nebyl účelný, a to zejména s ohledem na žalobcovo předchozí jednání spočívající v neoprávněném pobytu na území ode dne X., které demonstruje jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Jde-li o zajištění bydlení u přítelkyně, žalobce až při podání žaloby doložil potvrzení o zajištění ubytování. Při výslechu ovšem tvrdil, že nemá sjednanu nájemní smlouvu a nemá označen zvonek ani schránku. Klíčové je, zda dosažitelnost žalobce byla podložena v době vydání napadeného rozhodnutí, což se v daném případě nestalo. Pokud se týče dosažitelnosti v X., sám žalobce potvrdil, že nezískal pracovní povolení. Jak sám žalobce dále uvedl, nedisponuje dostatečnou hotovostí ke složení finanční záruky ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, a do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta. Tvzení o nabídce poskytnutí finanční záruky od blíže neupřesněných známých a přátel se objevilo až v rámci žaloby. Žalobce nectil zákony České republiky a jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn nahodilou kontrolou policie. Na základě toho žalovaná dovodila, že nelze očekávat, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud přisvědčil závěru žalované, že za této situace by uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b z.p.c. nesplnilo kýžený účel a je důvodná obava, že by uložení toliko zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že v daném případě se nejedná o porušení zásady proporcionality nebo zásady minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejde totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z žalobcovy pobytové historie s neobvykle dlouhým neoprávněným pobytem i nelegálním výkonem práce. Žalobce svým předchozím chováním oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost, natož pak že z území České republiky vycestuje dobrovolně. K naplnění účelu správního vyhoštění žalobce je v daném případě nutné využít institutu zajištění. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná. Své právní závěry žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnila a uvedla, proč přistoupila k zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění a proč nebylo užito mírnějšího opatření. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného

rozhodnutí. Také námitky žalobce označující napadené rozhodnutí za nezákonné tudíž nejsou důvodné.

16. Žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nelze přisvědčit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zhodnotila soukromé a rodinné poměry žalobce a přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho osobní sféry. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že bylo zjištěno, že žalobce na území nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie. Žalobce je svobodný, bezdětný a v České republice o nikoho nepečuje, nežijí zde žádní jeho příbuzní ani rodinní příslušníci, nemá tu vůči žádné osobě vyživovací povinnost, jak sám také uvedl, nemá zde žádný majetek, žádné dluhy ani pohledávky. K soužití s přítelkyní žalobce pouze sdělil, že spolu bydlí asi X., děti neplánují na území a chtěli by v budoucnu žít v X. Ve vztahu k závažnosti ohrožení zájmů společnosti tak podle žalované nepředstavuje napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do osobní sféry žalobce. Soud s právním názorem žalované souhlasí. Ostatně, partnerský vztah s přítelkyní začal žalobce rozvíjet až v době, kdy zde byl řadu let nelegálně.
17. Námitka nepřiměřené délky zajištění není důvodná, neboť se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí délce zajištění řádně věnovala na s. 7 – 8, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní potíže byla shledána absence cestovního dokladu žalobce, s ohledem na nutnost opatřit náhradní cestovní pas a na délku navazujících úkonů je třeba odůvodnění žalované považovat za logické a ústící v závěr o přiměřenosti délky zajištění, úvahy žalované byly rovněž vyhovujícím způsobem (v mezích možností) individualizovány na žalobcův případ. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že *„hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25). Žalovaná provedla v mezích možností v krátkém čase, který jí je vyměřen zákonem k vydání rozhodnutí, dostatečnou specifikaci úkonů, podrobnější a konkrétnější odůvodnění zatím nebylo možné i s ohledem na různé faktory nezávislé na vůli a činnosti správního orgánu (např. spolupráce žalobce a jeho domovského státu). Soudu sice nejsou známy zcela konkrétní okolnosti v žalobě odkazovaného případu, který rozhodoval Krajský soud v Praze (sp. zn.: 47 A 31/2022), avšak ve věci žalobce se o nepřípustnou paušalizaci nejedná; ostatně, cituje-li krajský soud v bodu 9 svého rozsudku kompletní odůvodnění délky zajištění, je doba 90 dnů v rozhodnutí napadeném touto žalobou odůvodněna výrazně konkrétněji se specifikací trvání jednotlivých úkonů, byť s ohledem na okolnosti spíše povšechnou.

18. V souvislosti s tvrzením o odepření práva na účinný soudní přezkum soud upozorňuje, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 19. 7. 2022, sp. zn.: Pl. ÚS 12/19, zamítl návrh NSS na zrušení ust. § 129a odst. 3 z.p.c. Ústavní soud totiž dospěl k závěru, že předmětné ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem, resp. s právem na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a na soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, jakož ani s právem na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny a právem na přezkum zákonnosti zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Jak přitom Ústavní soud uvedl v odůvodnění nálezu, Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře akceptuje, pokud periodický přezkum zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění probíhá v intervalech od dvou do čtyř měsíců (vizte rozsudky ze dne 2. 10. 2012 ve věci Abdulkhakov proti Rusku, stížnost č. 14743/11, odst. 214; ze dne 5. 6. 2012 ve věci Soliyev proti Rusku, stížnost č. 62400/10, odst. 57-62, či ze dne 5. 6. 2012 ve věci Khodzhamberdiyev proti Rusku, stížnost č. 64809/10, odst. 108-114; ze dne 2. 4. 2019 ve věci Aboya Boa Jean proti Maltě, stížnost č. 62676/16, odst. 77). Tvrzení žalobce o zamezení přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech se vzhledem k aktuálně účinnému znění ust. § 129a odst. 3 z.p.c. tudíž jeví zcela nedůvodným; Ústavní soud totiž rozhodoval za situace, kdy bylo možné požádat o propuštění ze zajištění až 30 dnů od právní moci rozsudku (oproti dnešním 15 dnům), stejně tak lhůta pro podání žaloby proti zajištění byla (i na základě doporučení výše uvedeného plenárního nálezu) zkrácena taktéž z obecné lhůty pro podání žaloby v cizineckých věcech (30 dnů) na 15 dnů. Zároveň současná praxe městského soudu je taková, že ve věcech omezení osobní svobody cizince (s výjimkou případů, v nichž bylo nařízeno jednání nebo které jsou výrazněji složitě) nad rámec zákonných povinností odevzdává k vypravení ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu již plné znění rozsudku, nedochází tudíž k prodlevě mezi vydáním rozsudku a jeho vyhotovením. V konkrétním případě nyní posuzovaném je navíc žalobce zastoupen zástupcem disponujícím datovou schránkou, a proto doručení rozsudku (a jeho nabytí právní moci) může být takřka okamžité, resp. v řádu několika málo hodin od jeho vydání.
19. Stran otázky realizovatelnosti správního vyhoštění NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010–150, publ. pod č. 2524/2012: *„Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Výkon správního vyhoštění se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by výkonu správního vyhoštění bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky.
20. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010–150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.

21. Lze souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nedá se však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového postupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaná přitom na základě konkrétních skutkových okolností, a nikoliv paušalizovaně, uzavřela, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho neoprávněný pobyt na území trval již od X.
22. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisu. Žalovaná se dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádala s naplněním podmínek pro zajištění žalobce a své závěry v tomto směru v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění dle ust. § 124 odst. 3 z.p.c.
23. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Nové tvrzení, s nímž nemohla žalovaná počítat v době vydání napadeného rozhodnutí, byla informace, že má žalobce zajištěné ubytování na adrese, kde bydlí jeho přítelkyně. Předestřená informace však nemůže mít vliv na možnost využít zvláštní opatření. Během výsledku žalobce jednoznačně uváděl, že adresu pobytu nikde nehlásil, nemá nájemní smlouvu a nemá označen zvonek ani schránku, došlo-li k zajištění ubytování až posléze, poté, co byl žalobce zajištěn, působí dokument účelově a nelze na něm založit věrohodnost úspěšného využití zvláštních opatření. Dané potvrzení o ubytování je ostatně již založeno ve správním spisu a vyplývá z něj, že k němu skutečně došlo až pět dní po zajištění dne 14. 4. 2025.
24. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení, jakož ani čl. 8 Listiny a čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
25. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. května 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce